

som man har foretaget, navnlig naar Ministeren har paavist, at der jo er langt flere uddannet, end Lovens Rammer overhovedet senere skal rumme, eller om det kan siges at være Sabotering, at man undlader Bevilling til Anskaffelse af Materiel i en særlig økonomisk Krisetid. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at man kunde ikke vente Tilslutning fra den Side til Ministeriets Forslag, vil jeg indtil videre betragte det som en Gentagelse af, hvad man har sagt før. Thi det ærede Medlem sagde nemlig i Aar noget andet: at der var Summer paa Militærbudgettet, som var af en saadan Art, at de under Hensyn til den hele ændrede Situation kunde beskæres.

Derfor er det afgørende for mig i denne Sag, hvorledes Venstre stiller sig rent praktisk med Hensyn til Nedsættelserne, med andre Ord, hvilket Beløb Venstre vil være i Stand til at foreslaa besparet i det afgørende Aar. Det er jo, saaledes som Forholdene er, i Venstres Haand og alene i Venstres Haand, at denne Sags Afgørelse ligger — det ved vi. De Konservative stiller sig absolut imod. Her i Folketinget er der Flerthal for denne Foranstaltning, det ligger derfor i Venstres Haand og alene i Venstres Haand, hvorledes denne Sags Forløb bliver.

Nu er der for mig ingen Tvivl om, at Befolkningen vil sige: I en økonomisk Krisetid som den nuværende er det forstandigste Sted, man kan foretage en midlertidig Nedsættelse, det Sted, hvor man ikke rører ved noget, som hører til det organiske Liv i Samfundet, ikke noget, som kaster sig over en enkelt Samfundsklasse, ikke noget, som bringer Produktionen til at standse eller i vanskelige Kaar, men noget, som i denne Forbindelse er en død Ting. Jeg tror, at den Opfattelse er stærkt fremme i Befolkningen, at hvor man i en Krisetid som denne skal søge de øjeblikkelige Besparelser, er det paa en saadan Foranstaltning. Jeg haaber, at det Krav om Besparelser, som rejser sig fra Befolkningen, i Venstres Overvejelser over denne Situation vil forene sig med, hvad de mener nødvendigt til Opretholdelse af Ordningen af 1922 uden Sabotage, paa en saadan Maade, at Besparelsen bliver det Beløb, som Kommunerne trænger til til deres Lettelse.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at Fremsættelsen af dette Forslag var jo en Tilkendegivelse af, at Regeringen ikke ventede Afrustningsforslaget vedtaget i Aar i Landstinget. Det var, ligesom han syntes, det var noget mærkeligt, at Regeringen var temmelig klar over, at dette ikke vilde ske. Jeg tror nok, at denne Forbavelse

var en lille Smule hyklet. Saaledes som Forholdene ligger med Hensyn til det Spørgsmaal, vil enhver kunne sige sig selv, at det er et Spørgsmaal, som først afgøres henimod en Valgperiodes Udløb.

Medens vi har peget paa, og Regeringen har peget paa, at den ekstraordinære Nedsættelse, som skal danne Grundlaget for Skattelettelser, bør finde Sted her, foreslaar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — og der maa jeg vende mig skarpere mod ham end paa andre Punkter — en Sabotering af Lønningsloven. Ja, det er et Valg mellem den døde Ting og de levende Mennesker, de levende Mennesker, hvis hele Liv i Samfundet betyder Tilknytning til hele det økonomiske Liv i Samfundet, og saa den døde Ting, som er uden Forbindelse med Krisen og det økonomiske Liv. Vi har opnaaet, at der er truffet en Ordning, hvorefter Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg følges ad nedad, hvorved med andre Ord Lønningsregulering kan finde Sted uden social Kamp. Jeg kan ikke tro, at Venstre vil træde ind for at fremkalde en social Kamp paa dette Spørgsmaal, efter at 30 pCt. af Konjunkturtillæg og 6 Dyrtidstillæg netop nu i Løbet af en kort Periode er frataget Tjenestemandslønningerne. Jeg maa have Lov til at sige til den højtærede Finansminister Hr. Bramsnæs, at den Tjenestemandspolitik, som han skildrede, og som gik ud paa at bevare Loven af 1919 med det Fald i Konjunktur- og Dyrtidstillæg, som var fastsat senere, og med et Arbejde paa Simplificering af Administrationen og Formindskelse af overflødige Ansættelser af Tjenestemænd, er ogsaa den Tjenestemandspolitik, vi for vort Vedkommende vil billige.

Jeg vender mig saa til det Tegn paa Krisens Alvor, som fremkom her i Gaar ved de forelagte Kriseforslag. Det er ganske klart, at jeg herom, efter det korte Bekendtskab, man har stiftet med Lovforslagene, kun skal sige ganske faa Ord, idet vi jo alle ved, at det er Hensigten, at første Behandling skal finde Sted om meget kort Tid under Afbrydelse af Finanslovbehandlingen. Den ene Del af Forslaget synes mig at vidne om, at Regeringen rigtigt ser, hvad denne Krise er, nemlig en Kreditkrise, at Kreditindskrænkningen som Vaaben til at fremkalde Pariteten derefter har fremkaldt en Mangel paa likvide Kreditmidler i Samfundet. Derfor gaar dette Forslag ud paa at træde til med en Statsfinansiering af Erhvervslevet paa en Række af Omraader, hvor